

tadić

Radoslav Tadić

Umjetnička galerija Bosne i Hercegovine
Mala galerija (II serija)
Sarajevo

Umetnička galerija »Nadežda Petrović«
Čačak

Umetnička galerija »Skopje«
Skopje

Savremena galerija Umetničke kolonije Ečka
Zrenjanin

Umjetnička galerija »Rizah Štetić«
Brčko

Galerija likovnih umjetnosti
Osijek

Muzej grada Zenice — Likovna galerija
Zenica

Društvo likovnih umjetnika Mostara
Ekspozitura Umjetničke galerije BiH
Mostar

Pilonova galerija
Ajdovščina

Galerija savremene umjetnosti
Niš

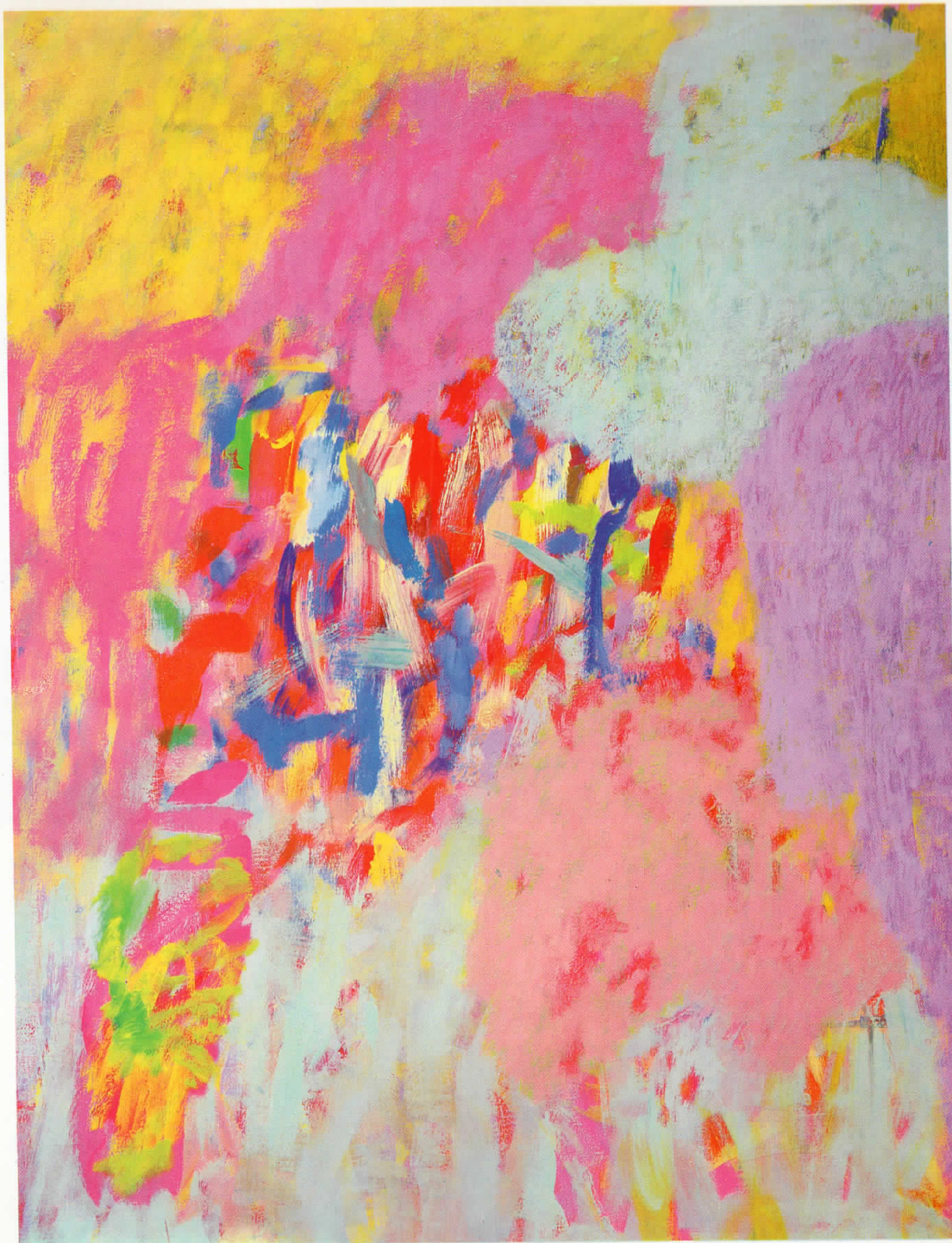
U današnjoj situaciji vrlo različitih mogućnosti slikarskog izražavanja, kada većina umjetnika vođena varljivom nadom da značajno djeluje u sferi modernog, u stvari varira već gotove i ispitane obrasce, Radoslav Tadić pripada malobrojnoj grupi likovnih stvaralaca kod kojih otkrivamo lični stav i kritički odnos prema savremenim pojavama i novim vizuelnim pristupima u okviru svojih vlastitih opredeljenja.

Kada govorimo o formiranju Radoslava Tadića i njegovim počecima, treba imati na umu da su u našem kulturnom miljeu u kojem je stasao sedamdesetih godina izostali radikalni pomaci ka novoj umjetničkoj praksi, pa su njegovi rezultati u domenu tzv. primarnog slikarstva predstavljali usamljen primjer reagovanja na ove nove pojave. Da je Tadićev doprinos u okviru ovih likovnih kretanja na širem jugoslavenskom planu naišao na određeni odjek i prihvatanje govori podatak što je ravnopravno uvršten kao predstavnik bosanskohercegovačkog likovnog kruga u izbor za izložbe »Izabrane pojave u jugoslavenskom crtežu« 1980. godine u Ljubljani, te antologijsku izložbu »Primjeri primarnog i analitičkog slikarstva u Jugoslaviji 74/80«, održane 1980. godine, koja je obišla sve veće centre naše zemlje, a to je samo ubrzalo usvajanje nove prakse i u našoj kulturnoj sredini. Otuda njegove pozicije kod nas imaju status svojevrsnog predvodnika: »...gledišta koja je ovaj umjetnik zastupao nisu mogla dovesti do nagle preorijentacije i potpunog usvajanja i širenja nove umjetničke prakse, ali samom svojom pojavom doprinijela su proširenju pojmova o savremenim osobinama slikarstva kao medija i time učinila značajan podstrek prilagođavanju sredine u kojoj će ubrzo zaista zavladati pluralistička kulturna klima«. Ovladajući temeljnim pretpostavkama novih slikarskih postupaka Tadić je dosegao stanovište u kojem je pitanje povezivanja mentalne komponente umjetničkog procesa sa posljedicama njene moguće materijalizacije predstavljeno na adekvatan način. Ono što je činilo fenomenološku stvarnost Tadićeve umjetnosti uglavnom egzistira kao polazište i u njegovim najnovijim radovima, prezentiranim ovom izložbom, s tim što je sada evidentno produbljivanje poetskog sižea slike. Zbog lakoće izvedbenog postupka ovi radovi mogu da se povežu sa pojavom novijih slikarskih promišljanja, ali odraz njihove naglašene pikturalnosti upućuje na to da se radi o pokušaju sintetizovanja autentičnih autorovih iskustava. Stoga, koliko god nastojali Tadićev rad postaviti u kontekst ovovremenog i logičnog tumačenja, shvatićemo da njegov tragalački duh ne želi da se podvrgne jednoj neoborivoj istini, jednoj definitivnoj koncepciji, već upozorava da je svijet sazdan od mnogozvučja sa kojim on uspješno kao umjetnik uspostavlja unutrašnji dijalog.

Branka Perišić

In the present world of widely varying types of artistic expression, when the majority of artists have the illusory hope that they are following innovative forms whilst actually merely varying already made and examined forms, Radoslav Tadić belongs to the small group of painters who have a personal and critical attitude towards modern developments and new visual approaches to making a framework of their own vision. When talking about the forming of Radoslav Tadić as a painter and his artistic origins, we should bear in mind that in the Yugoslav cultural milieu in which he began in the seventies, the radical shift towards new artistic practice was absent, with the result that his work in the domain of so-called »primal« painting was solitary example of reaction to those new developments. Radoslav Tadić, as a representative of the Bosnian and Hercegovinian artistic circle, was in his own right selected for the exhibition »Selected Developments in Yugoslav Drawing« held in Ljubljana in 1980, and the anthological exhibition »Examples of Primal and Analytical Painting in Yugoslavia 74/80« held in all the major centres in Yugoslavia in 1980, and that illustrates that his contribution to those artistic movements was accepted and had a certain influence, accelerating the acceptance of that new practice in the Yugoslav cultural milieu. Thus he, with his position in Yugoslavia, has the status of a clear leader: »...the views which the artist has held could not cause any sudden preorientation, or complete acceptance and expansion of the new artistic practice, but nevertheless, simply by their appearance, they contributed to the expansion of modern characteristics of painting as a medium. Thus, his views provided an important stimulus to the artistic world in which a wider, more pluralistic cultural climate will take place very soon.«

Having mastered the basis of the new painting techniques, Tadić reached a point in which the questions of connecting the mental component of the artistic process with the consequences of its possible materialization were presented in an wholly adequate way. The things which were the phenomenological reality of Tadić's art exist as the basis even in his more recent work, as presented in this exhibition, although the deepening of the poetical essence of the paintings is evident. These works can be associated with the appearance of a newer artistic conception because of the lightness of the realizational act, but the reflection of their accented picturesqueness points out that this is an attempt to synthesize authentic author's experiences. Thus, no matter how much we try to put Tadić's work into the context of a logical explanation of our time, we realise that his searching spirit does not want to expose itself to an irrefutable »truth« or one definite conception but rather to warn us that the world is made of polyphony with which the artist successfully establishes an inner dialogue.

U vrtu 1982, akril/platno, 170 × 140 cm.

In the garden 1982, acrylic on canvas, 170 × 140 cm.

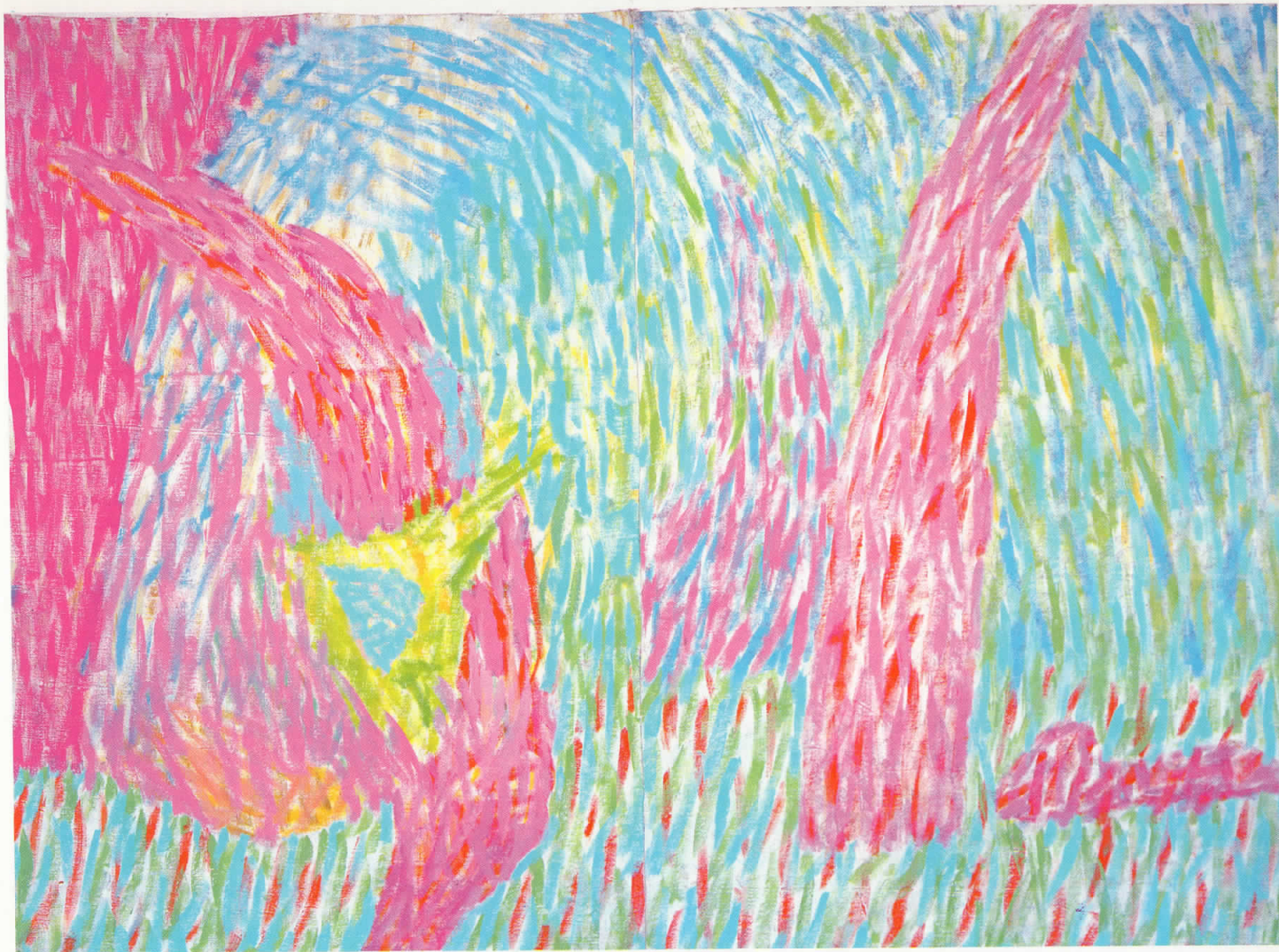
U vrtu 1982, akril/platno, 200 × 300 cm.

In the garden 1982, acrylic on canvas, 200 × 300 cm.

U vrtu 1983, akril/platno, 200 × 300 cm.

In the garden 1983, acrylic on canvas, 200 × 300 cm.

U vrtu 1983, akril/platno, 250 × 320 cm.

In the garden 1983, acrylic on canvas, 250 × 320 cm.

U razdoblju naglašene afirmacije ekspresionizma novog tipa, druga slikarska promišljanja ostaju po strani, osobito ona mirnija. Atraktivnost novih ikonografija i individualnih mitologija gotovo da isključuje ispitivanje čistih slikarskih pojava, premda među njima postoje djelovanja i dosezi jednako značajni za prepoznavanje ili definiranje ovog vremena. Noviji slikarski radovi Radoslava Tadića predmet su takve usporedbe.

Poznat kao autor vlastitog viđenja u tipu primarnog slikarstva, Tadić, ovdje prvi put sastavljenom cjelinom novih radova, otvara problem šireg značenja. Premda su neka svojstva postojala još prije tri godine, u novim su radovima dobila punu prezentnost. Bila su to velika platna jednolično ali relativno pravilno pokrivena potezima sive boje. U slikarskom nasljeđu siva je boja tako svojstvena osobina da u nekim zemljama doseže razinu identiteta, ali nije tipična za slikarstvo ovog prostora i u njemu je nužno obilježje individualnog shvaćanja. Upozoravano je već na izuzetne primjere u nas, kao što je Kiša Milana Steinera, a moguće joj je pridodati i Sivu površinu Marijana Jevšovara iz 1960. godine. Te slike definirane specifičnim variranjem sive boje posredno afirmiraju i sive slike Radoslava Tadića. Koliko god je kod Tadića riječ o sivoj, dakle o ne-boji, njegove velike monokromije imaju šansu djelovanja jakim kromatskim efektom. Ali i kontekstom zbog osebnosti svjetlosti uspostavljene izbijanjem bijele podloge kroz prozirni glavni namaz. Uz to njegove slike sadrže svojstva tada aktualnog primarnog slikarstva: bojenje određeno metodom nanosa, prepoznatljivim uključenjem u proces pa i u stanje slikarskog djelovanja.

U slikama nastalim posljednje tri godine uočljiva je promjena boja — prijelaz sa sive boje na čitavu skalu naglašeno svjetlih i toplih tonova. Ni upotreba hladnih boja u malim količinama rasutim po platnu ne mijenja dojam, jer primjerice svijetlozelena uključuje u sebi toplu žutu, a plava se zaustavlja kod ljubičaste i movene. Intenzitet tih boja određen je velikom količinom svjetlosti — koja po poznatoj metodi iz ranijih, sivih slika probija iz podloge. Uz značajnu promjenu kromatike u novim slikama dolazi i do naglašavanja ritma nanošenja mrlja boje i njihova resporeda, a i naglašavanja teme svjetla. To više nisu površine iste boje kao nekoć u Tadića ili u bilo čijem konceptu ranijeg slikarstva, gdje boja postoji kao premaz na slici. U novim slikama promjene unutar istih komponenti reflektiraju novi interes, ali istodobno zadržavaju kontinuitet zrele, jedinstvene ličnosti. Sada su »udarci« istog tipa ritma i iste boje nepovezani, gotovo razbacani. Novonastale zone »udaraca« definirane su prema susjednim zonama samo djelomično, a većim se dijelom gube u prožimanju do prepletanja. Uvijek odvojeno i jasno naneseni, ti »udarci« između sebe otvaraju dosad kod Tadića nepoznate površine platna. Novonastali mali prostori međumrlja (ili međuudaraca) naglašeni su svjetlom iz boje podloge ili negrudiranog platna i sugeriraju nedefinirane tipove prostora za sobom.

Dok rasuti nanosi boje potječu od nemirnog bioritma autora, uspostavljeni odnos mrlja (tj. glavne teme) i njezine podloge očito reflektira shvaćanje nekonzistentnosti u širem sistemu interpretacije unutar ličnosti autora. Nepoštivanje bilo kojeg poznatog predložka prezentiranja prostora potvrđuje misao nedefiniranosti stanja ili zbivanja — točnije, punog rasapa ili odsustva dosadašnjeg sistema oblikovanja. Takvim teško odredi-

During the period of a strong breakthrough of a new type of expressionism, other forms of artistic exploration have not attracted much notice. The attraction of new iconographies and individual mythologies has almost excluded an analysis of pure painterly developments, despite the fact that some of them are equally significant for a description or definition of the present time. The more recent work of Radoslav Tadić is a case in point.

Tadić made his name as a primary painter with a very original vision. But in his more recent works, which are shown in the present exhibition, Tadić explores problems of a broader scope. And though some of their characteristics are to be found in Tadić's earlier work, they are now much more striking. Until a few years ago Tadić made large paintings covered evenly with strokes of grey. In the history of painting grey is such a typical characteristic that, in some countries, it reaches the level of identity. In this country, however, it is less typical and reflects an individual approach. Among the rare and exceptional examples of such painters are Kiša (Rain) and Milan Steiner and possibly Marijan Jevšovar with his Grey Surface (1960). But when Tadić uses grey, i.e. a non-colour, he nevertheless produces a strong chromatic effect, not least because of the peculiar luminosity created by the white ground which shows through the diaphanous brushwork. His paintings also show some of the characteristics of the then popular primary painting: painting determined by the method of overlaying, a recognizable participation in the process and even in the state of painting.

In the paintings produced in the past three years there is a change in colour: Tadić no longer uses greys but a whole range of very light and warm colours. Even the scattered dabs of cold colours do not change this impression, because, for instance, the light green includes a warm yellow, and blue stops at violet and mauve. The intensity of these colours is determined by the light, which, like in his earlier paintings, comes from the ground. Moreover, in his new paintings Tadić emphasizes the rhythm of the dabs of paint and their distribution as well as the theme of light. These are no longer surfaces of the same colour characteristic of his early work, and indeed found in a number of other painters, where colour is only a layer on the canvas. The changes within the same components now reflect a new interest, while retaining the continuity of a mature and unique personality. The strokes of the same rhythm and colour are disconnected and almost scattered. The new zones of »strokes« are not sharply divided from the neighbouring zones but for the most part merge with them. With these »strokes«, always brushed on separately and clearly, Tadić opens new surfaces in his painting, small areas of inter-dabs (or inter-strokes) accentuated by the light from the ground or the unprimed canvas and suggesting undefined types of space behind them.

While the scattered brushwork comes from the artist's restless biorhythm, the relationship between the dabs, i.e. the main theme, and its ground obviously reflects the artist's eclecticism in the broader system of interpretation. His refusal to follow any familiar model of presenting space reflects the idea that states or actions cannot be defined, thus implying the disintegration or absence of the established system of forms. With these elusive and abstract but suggestive associations Tadić records and interprets

vim, nužno apstraktnim ali i sugestivnim asocijacijama Radoslav Tadić bilježi i interpretira neke od općih karakteristika ovog vremena.

Te karakteristike mogu se protumačiti direktno ali i uz pomoć određenog broja analognih djela iz nekih daljih povijesnih razdoblja. Moguće je, dakle, prepoznati uz »tašistička« ponašanja rezultate bliske kraju prošlog i početku ovog stoljeća u nastavku najboljih postimpresionističkih iskustava kao i zbivanja na kraju XVIII stoljeća. Riječ je o nalaženju analogija u sličnim razdobljima, na kraju velikih epoha, potkraj triju različitih stoljeća. Tadićevi radovi mogu podsjećati na njih ili čak biti autorski prepričani citati detalja sa slika nekih secesijskih vrtova kao i izinterpretirana pojačanja svjetla unutar dubine prostora rokoko pejzaža. No, istodobno su to autentična autorova iskustva baš u ovom vremenu neodređenosti i paralelnih vrijednosti koje se međusobno ne isključuju.

Kako bilo, kod Tadića novonastala »arabeska«, inače svojstvena plohi, ne sadržeći pomak u dubinu po perspektivi nego po svjetlu — postaje začudno poetizirana prostornošću, specifičnim osjećajima nabijen način slikanja. Međutim, ta specifična poetičnost i vedrina ostaje zakočena i uhvaćena melankolijom prepoznatljivom iz dubljih opserviranja, provjerljivih u analognim povijesnim situacijama.

Tadićevo slikarstvo postaje poetizirani simbol gubljenja oslonca u ovom vremenu i traženja bijega u čistoj radosti slikanja, u nerealiziranim iluzijama. Taj sjetni rasap moguće je prepoznati i u drugih autora ove sredine (E. Vidović, M. Tartaglia, pa i G. Jurkić) u toku ovog stoljeća. U njih je to individualno obilježje, ali se ono zamjećuje i u širim geografskim rasponima upravo ovog vremena — dakako, po analogijama a ne po identičnosti.

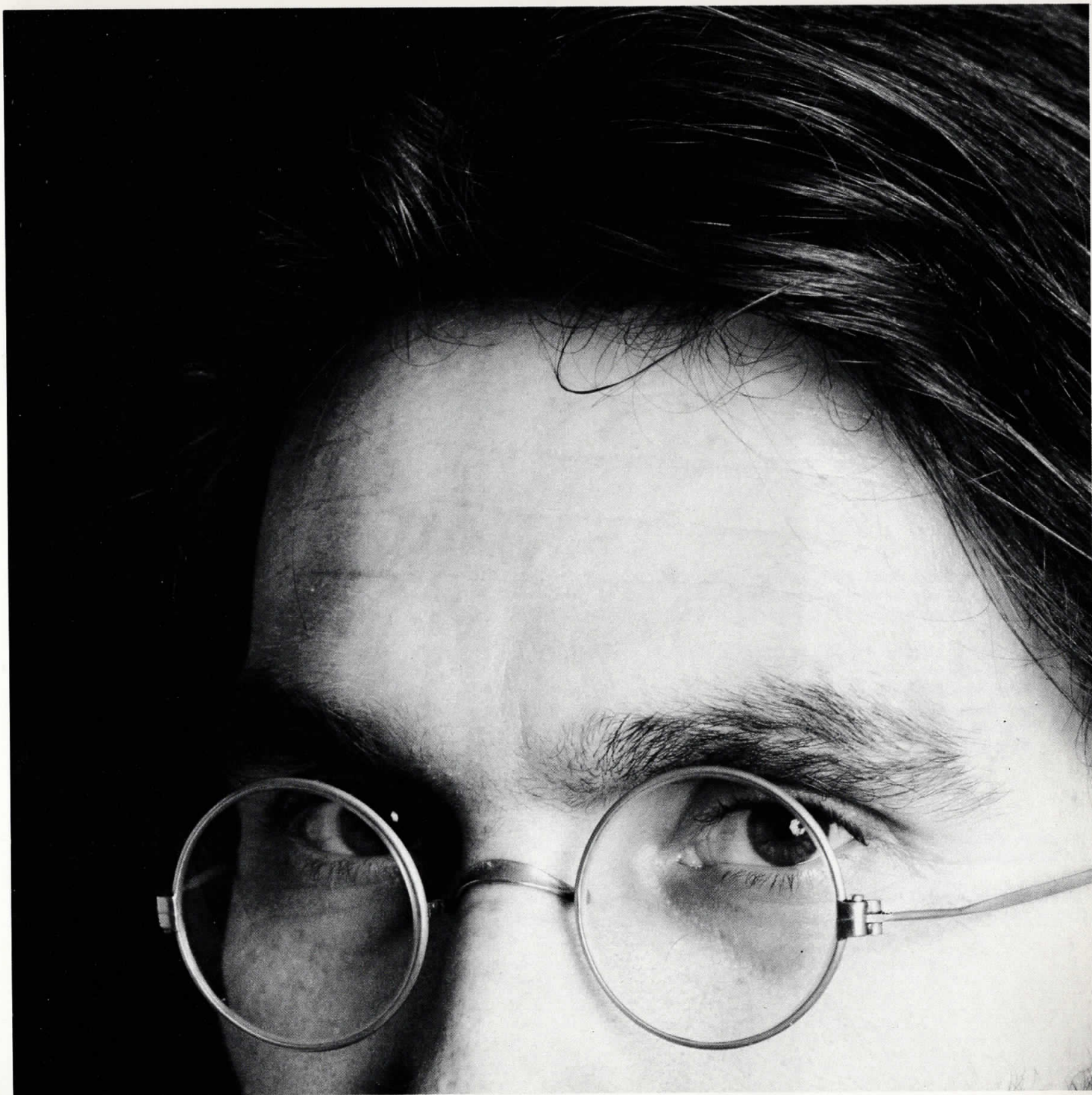
Promatrajući Tadićev rad treba uočiti izdvojena mjesta u povijesti s analognim ali ne i istim problemima gubljenja prostornih osi ili okvira zbivanja na osnovi nepovjerenja u dotadašnje shvaćenje i traženja novih solucija. Solucija, kažem, jer riječ je o individualnim nastojanjima a ne definitivno uspostavljenim novim sistemima koji se mogu tek u budućnosti očekivati. Tadićevo se slikarstvo odvija u poklapanju privatnog i općeg trajanja ili stanja kojemu se ne vidi pomak već naglašavanje kraja nekoga prošlog zbivanja ili razdoblja. Poetično djelovanje tog slikarstva postaje jedan od općih simbola ovog vremena — ne više samo ove sredine u kojoj bi inače bilo moguće tražiti oslonac.

some of the general characteristics of this age.

These characteristics can be interpreted both directly and with the help of a number of analogous works from various periods. Alongside a »tachist« influence, they also reflect a post-impressionist experience and the developments at the end of the 18th century. These are analogies in similar periods, at the end of great epochs in the last years of three different centuries. Tadić's works may remind us of them or even be an artistic re-telling of some details of pictures of Art Nouveau gardens or an re-interpreted blow-up of light within the depth of a rococo landscape. But they also show the authentic experience of an artist in the age of fluidity and of compatible parallel values. Be it as it may, Tadić's new »arabesque«, otherwise characteristic of the plane, whose depth is achieved not by means of perspective but by means of light, is wonderfully poetic, because it gives the spectator a feeling of space and of a charge of emotions. Tadić's painting is the poetic symbol of lost contact with the present time and of escape into the pure joy of painting. This sad disintegration can be observed in some other Yugoslav painters (E. Vidović, M. Tartaglia, G. Jurkić). It is an individual characteristic, which is also found in analogous forms in the contemporary art of other countries.

Analyzing Tadić's work we must compare it to similar but not identical problems of disappearing spatial axes resulting from a distrust of established forms and the search for new solutions. I use the word solution advisedly because these are individual efforts rather than definitive new systems, which can be expected only at some future time. Tadić's painting emphasizes the overlap of a private and a general development or state without showing a shift but stressing the end of a past development or period. The poetic effect of this painting is one of the general symbols of an age and not only of this environment in which we might otherwise look for support.

Davor Matičević

BIOGRAFIJA

Radoslav Tadić je rođen 14. aprila 1946. godine u Sarajevu. Završio je Akademiju likovnih umjetnosti u Sarajevu u klasi prof. Borislava Aleksića 1976. godine i postdiplomski studij na Akademiji likovnih umjetnosti u Ljubljani kod prof. Janeza Bernika 1978. godine.

Živi i radi u Sarajevu. Docent je na predmetu slikanje na Akademiji likovnih umjetnosti u Sarajevu.

Adresa: Radoslav Tadić, Trg Rade Končara 10,
71000 Sarajevo, tel.: (071) 458-033

SAMOSTALNE IZLOŽBE

- 1972 Novi Sad, Likovni salon Doma JNA
- 1981 Sarajevo, Galerija »Roman Petrović«
Zenica, Likovna galerija
Beograd, Salon Muzeja savremene umetnosti (sa Edinom Numankadićem)
- 1982 Sarajevo, Klub Collegium artisticum
- 1984 Zagreb, Galerija suvremene umjetnosti
- 1985 Banja Luka, Umjetnička galerija
- 1985 Sarajevo, Klub Collegium artisticum, Jugoslavenska dokumenta

NAGRADE

- 1975 Nagrada »Naših dana« na Majskoj izložbi mladih u Sarajevu
- 1979 Nagrada Fonda za unapređenje likovnih umjetnosti »Moša Pijade« Beograd, na IV izložbi jugoslovenskog portreta u Tuzli
- 1981 Nagrada za slikarstvo (LIK) na izložbi Collegium artisticum '81 u Sarajevu
- 1982 Otkupna nagrada Republičkog SIZ-a u oblasti kulture Zagreb na VIII međunarodnoj izložbi originalnog crteža u Rijeci
- 1983 Nagrada za slikarstvo na izložbi Collegium artisticum '83 u Sarajevu

Radoslav Tadić je izlagao na oko stotinu grupnih izložbi u zemlji i inostranstvu.

Izložena djela nastala u periodu 1982—1985. godine pripadaju ciklusu »U vrtu«, a rađena su u tehnici akrilika na platnu.

BIOGRAPHY

Radoslav Tadić was born in Sarajevo on April 14, 1946. He graduated from the Academy of Fine Arts in Sarajevo in 1976 studying in the professor Borislav Aleksić class. In 1978 he completed his postgraduate studies at the Academy of Fine Arts in Ljubljana tutored by professor Janez Bernik.

He lives and works in Sarajevo. He is a professor at the Academy of Fine Arts Sarajevo.

Address: Radoslav Tadić, Trg Rade Končara 10,
71000 Sarajevo, Yugoslavia, phone: (071) 458-033

INDIVIDUAL EXHIBITIONS

- 1972 Novi Sad, The Yugoslav Army Club Art Salon
- 1981 Sarajevo, The Roman Petrović Gallery
Zenica, The Art Gallery
Belgrade, Salon of the Museum of Contemporary Art (together with Edin Numankadić)
- 1982 Sarajevo, Collegium Artisticum Club
- 1984 Zagreb, The Gallery of Contemporary Art
- 1985 Banja Luka, The Art Gallery
- 1985 Sarajevo, Collegium Artisticum Club, Yugoslav documenta

AWARDS

- 1975 The »Naši dani« Award on the May Exhibition of Young Artists in Sarajevo
- 1979 The award of »Moše Pijade« Foundation for Promotion of Fine Arts — Belgrade on the IV Exhibition of Yugoslav Portraits in Tuzla
- 1981 Award for painting (LIK) on the exhibition in Collegium Artisticum '81 in Sarajevo
- 1982 Premium award of the Republic SCI of Culture — Zagreb on the VIII International Exhibition of Original Drawings in Rijeka
- 1983 Award for painting on the Collegium Artisticum Exhibition '83 in Sarajevo

Radoslav Tadić has exhibited on about hundred collective exhibitions in Yugoslavia and abroad.

The presented works were created in the period 1982—85 and belong to the series titled »In the garden« painted in acrylic on canvas.

U vrtu 1983, akril/platno, 200 × 150 cm.

In the garden 1983, acrylic on canvas, 200 × 150 cm.

U vrtu 1983, akril/platno, 200 × 150 cm.

In the garden 1983, acrylic on canvas, 200 × 150 cm.

U vrtu 1983, akril/platno, 200 × 300 cm.

In the garden 1983, acrylic on canvas, 200 × 300 cm.

U vrtu 1984, akril/platno, 200 × 450 cm.

In the garden 1984, acrylic on canvas, 200 × 450 cm.

BIBLIOGRAFIJA/BIBLIOGRAPHY

Kosta VASILJKOVIĆ, Deveti bijenale mladih, UMETNOST, Beograd, 55, septembar — oktobar 1977, str. 74

Muhamed KARAMEHMEDOVIĆ, Predgovor u katalogu »Izložba bosanskohercegovačke likovne umjetnosti«, Galerija »Karas«, Zagreb, novembra 1978.

Elena CVETKOVA, Bosansko-hercegovačko likovno podneblje, VEČERNJI LIST, Zagreb, 4. XII 1978.

Zdravko POZNIĆ, Bez povladjivanja konjunkturama, ČOVJEK I PROSTOR, Zagreb, XXV, 309, prosinac 1978.

Grozdana ŠARČEVIĆ, Predgovor u katalogu izložbe »Vidovi savremenog slikarstva i grafike u Jugoslaviji«, Galerija Matice srpske, Novi Sad, juni—juli 1979; Muzej umjetnosti, Kluž (Rumunija), septembar 1979.

Andrej TIŠMA, Likovni notes, Vidovi savremenog jugoslovenskog slikarstva i grafike, Galerija Matice srpske u Novom Sadu, POLJA, Novi Sad, 1979.

Juraj BALDANI, X bijenale mladih, Moderna galerija, Rijeka, STUDIO, Zagreb, 1979.

Nihad AGIĆ, Platno kao eksperiment ili luksuz, OSLOBODJENJE, Sarajevo, 22. IV 1980.

Azra BEGIĆ, Predgovor u katalogu izložbe »Savremena likovna umjetnost Bosne i Hercegovine«, Umjetnička galerija »Boro i Ramiz«, Priština, april 1980; Muzej savremene umjetnosti, Skoplje, maj 1980.

Vladimir VELIČKOVSKI, Mladi jugoslovenski umjetnici u Veneciji, RAZGLEDI, Skoplje, 8—9, oktobar—novembar 1980.

Zoran MARKUŠ, Uz Sedmi međunarodni bijenale u Rijeci, Šta je, u stvari, crtež? BORBA, Beograd, 1. XI 1980.

Branko ČUČAK, Pismo iz Sarajeva, Separat iz Tuzlanske galerije portreta, KNJIŽEVNE NOVINE, Beograd, 13. XI 1980.

Nihad AGIĆ, Bosanskohercegovačko slikarstvo '80, OSLOBODJENJE, Sarajevo, 24. XI 1980.

Nihad AGIĆ, Obnova slike, OSLOBODJENJE, Sarajevo, 13. XII 1980.

Ješa DENEGRİ, Predgovor u katalogu samostalne izložbe, Galerija »Roman Petrović«, Sarajevo, februara 1981.

Jadranka VINTERHALTER, Predgovor u katalogu izložbe Radoslava Tadića i Ede Numankadića, Salon Muzeja savremene umjetnosti, Beograd, 19. III — 14. IV 1981.

Nihad AGIĆ, Bujanje vlastitog identiteta, OSLOBODJENJE, Sarajevo, 8. IV 1981.

Ješa DENEGRİ, Slikarski izazovi, ODJEK, Sarajevo, 15—30. IV 1981.

Bojana PEJIĆ, Iznad lokalnog, KNJIŽEVNE NOVINE, Beograd, 16. IV 1981.

Ješa DENEGRİ, Otvorenost prema avangardi, OSLOBODJENJE, Sarajevo, 18. IV 1981.

Planinka MIKULIĆ, Predgovor u katalogu izložbe »Ausstellung der Graphiken und Zeichnungen der darstellenden Künstler aus Sarajevo«, Galerie »Claudiana«, Innsbruck, 22—31. V 1981.

Dejan SOČANSKI, Likovni život jednim pogledom, PUTEVI, Banja Luka, broj 3, maj—juni 1981, str. 134.

Ljiljana LAZIĆ, »Čista slika« Radoslava Tadića, OSLOBODJENJE, Sarajevo, 19. VIII 1981.

Ibrahim KRZOVIĆ, Predgovor u katalogu X jesenjeg salona »Lokalno i globalno u savremenoj umjetnosti Jugoslavije«, Izložbeni saloni Doma kulture, Banja Luka, 20. XI—10. XII 1981.

Branka PERIŠIĆ, Predgovor u katalogu izložbe »Savremeni trenutak likovnog stvaralaštva Bosne i Hercegovine«, Galerija Borba, Beograd, 7—17. IV 1982.

Ješa DENEGRİ, Predgovor u katalogu izložbe grupe »Prostor—oblik«, Umjetnička galerija Bosne i Hercegovine, Sarajevo, 8.—23. IV 1982.

Božidar STANIŠIĆ, Otvorenost iskaza, OSLOBODJENJE, Sarajevo, 15. IV 1982.

Ješa DENEGRİ, Jedinствeno mišljenje — različite tehnike, ODJEK, Sarajevo, 15.—31. V 1982.

Vlado BUŽANČIĆ, »6 × 6«: stil unutar trenutka, ODJEK, Sarajevo, 15.—30. IX 1982.

Zorica VLAČIĆ, Daleko od usputnog, prelaznog medija, OSLOBODJENJE, Sarajevo, 14. XII 1982.

Čedomir VASIĆ, Osobenost u univerzalnom, ODJEK, Sarajevo, 24, 15.—30. XII 1982, str. 18.

Azra BEGIĆ, Sarajevo kao likovni centar, PREGLED, Sarajevo, broj 1, 1982.

Ješa DENEGRİ, Predgovor u katalogu izložbe »Primjeri primarnog i analitičkog slikarstva u Jugoslaviji 1974—1980«, Osijek, Koprivnica, Zagreb, Piran, Sarajevo, 1982/83.

Sava STEPANOV, Predgovor u katalogu izložbe »Nova apstrakcija«, Savremena galerija Centra za kulturu »Olga Petrov«, Pančevo, 15—25. IV 1983.

Vlastimir KUSIK, Predgovor u katalogu samostalne izložbe Edina Numankadića, Galerija »Zodijak«, Osijek, travanj 1983.

Sulejman BOSTO, Između starih odgovora i novih pitanja, ODJEK, Sarajevo, broj 9, 1—15. V 1983.

Aleksander Bassin, Predgovor u katalogu izložbe »Izbrani pojavi v jugoslovenski risbi«, Galerija »Labirint«, Ljubljana, junij 1983.

Zdenko RUS, Predgovor u katalogu XI jesenjeg salona »Ka postmodernoj umjetnosti«, Banja Luka, novembar—decembar 1983.

Dejan SOČANSKI, Predstave, predmeti, materijali, GLAS, Banja Luka, 30. XII 1983.

Meliha HUSEDŽINOVIĆ, Tekst Slikarstvo u katalogu izložbe »Umjetnost Bosne i Hercegovine 1974—1984«, Sarajevo, Ljubljana, Priština, Skoplje, Beograd, 1. II—30. XI 1984.

Vladimir BUŽANČIĆ, Predgovor u katalogu izložbe »Savremena jugoslovenska likovna umjetnost 1978/83«, Collegium artisticum, Sarajevo, 5. II—5. III; Dubrovnik, juli 1984.

Davor MATIČEVIĆ, Predgovor u katalogu samostalne izložbe, Galerija savremene umjetnosti, Zagreb, 15. III—9. IV 1984.

Damir GRUBIĆ, Intimistički arhipelag, VJESNIK, Zagreb, 27. III 1984.

Davor MATIČEVIĆ, Sjetni rasap, ODJEK, Sarajevo, 15—30. IV 1984.

Meliha HUSEDŽINOVIĆ, Predgovor za sekciju Imaginarni pejzaž u katalogu izložbe »Predeo kao povod — prostor kao ishodište«, Savremena galerija, Zrenjanin, 28. X—20. XI 1984.

Zoran MARKUŠ, Predgovor u katalogu izložbe »Pogled na 80. godine vitalno — otvoreno«, Collegium artisticum, Sarajevo, 5. III—1. IV 1985.

Nermina KURSPAHIĆ, Heterogenost i pluralizam, ODJEK, Sarajevo, broj 7, 1—15. IV 1985.

Izdavač/Publisher
Umjetnička galerija BiH, Sarajevo

Odgovorni urednik/Editor in chief
Vefik Hadžismajlović

Izdanje/Edition
101

Urednik/Editor
Meliha Husedžinović

Uvodni tekst/Introduction
Branka Perišić
Prevod/translation
Jadranka Arsenić

Predgovor/Foreword
Davor Matičević
Prevod/Translation
Vera Andrassy

Bibliografija/Bibliography
Danka Damjanović

Oblikovanje/Design
Mehmed Zaimović

Fotografija/Photography
Milan Vuković
Kemal Hadžić

Štampa/Printed by
Tiskarna Jadran, Koper 1985

Tiraž/Press-run
2.000 primjeraka

Izdavanje kataloga ravnopravno su sufinansirali:

Umjetnička galerija BiH, Sarajevo
Umetnička galerija »Nadežda Petrović«, Čačak
Umetnička galerija »Skopje«, Skopje
Savremena galerija Umetničke kolonije Ečka, Zrenjanin
Umjetnička galerija »Rizah Štetić«, Brčko
Galerija likovnih umjetnosti, Osijek
Muzej grada Zenice — Likovna galerija, Zenica
Društvo likovnih umjetnika, Mostar
Pilonova galerija, Ajdovščina
Galerija savremene umetnosti, Niš.

U vrtu 1982, akril/platno, 200 × 150 cm.

In the garden 1982, acrylic on canvas, 200 × 150 cm.